

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 338/2014-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť D. B., zastúpeného advokátom JUDr. Tomášom Zbojom, Advokátska kancelária, Kuzmányho 4, Martin, pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn. 25 P 131/2011 a Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 11 CoP 60/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. B. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. februára 2014 doručená sťažnosť D. B. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených Okresným súdom Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 25 P 131/2011 a Krajským

súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 11 CoP 60/2013. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 12. februára 2014.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 25 P 131/2011-308 z 5. decembra 2012 bola zvýšená vyživovacia povinnosť sťažovateľa na plnoletého syna zo sumy 1 500 Sk (49,79 €) na sumu 300 € mesačne od 1. augusta 2012 s tým, že ročné výživné za obdobie od 1. augusta 2011 do 5. decembra 2012 vo výške 4 211,68 € je sťažovateľ povinný zaplatiť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň bol zamietnutý návrh sťažovateľa na zníženie výživného. Rozsudkom krajského súdu č. k. 11 CoP 60/2013-391 z 22. novembra 2013 bol rozsudok okresného súdu potvrdený.

Podľa názoru sťažovateľa okresný súd rozhodol v rozpore s vykonanými dôkazmi, keď sťažovateľ svoje majetkové pomery a zdravotný stav preukázal, no i napriek tomu sa v rozsudku uvádza opak. Ide o svojvoľný postup. Ďalej nie je rozsudok ani dostatočne zdôvodnený, pretože rozsah priznaného výživného (ktorý je zhodný so žalobnou požiadavkou) nemá oporu v odôvodnení. Okresný súd totiž len vo všeobecnosti konštatuje odôvodnenosť potrieb dieťaťa s odkazom na niekoľko príkladmo uvedených životných nákladov a výdavkov na zvýšenú životnú úroveň. Ďalej došlo k tomu, že bez zohľadnenia zlej finančnej situácie sťažovateľa a bez akceptácie jeho zlého zdravotného stavu sa rozhodlo o úhrade dlžného výživného vo výške 4 211,68 € v celosti, pričom sa vôbec neprihliadlo na možnosť priznania splátok. V odôvodnení rozsudku nie je vôbec zmienka o tom, prečo bol zamietnutý návrh sťažovateľa na zníženie výživného. Krajský súd i napriek obsiahlejšiemu zdôvodneniu rozhodoval tendenčne a v jednej línii právnych názorov prevzatých z rozsudku okresného súdu bez reflexie na právne argumenty odvolania. To má za následok nepresvedčivosť rozhodnutia. Aj rozsudok krajského súdu je v danej rovine nepreskúmateľný.

Sťažovateľ napokon uvádza, že proti rozsudku krajského súdu č. k. 11 CoP 60/2013-391 z 22. novembra 2013 podal dovolanie, o ktorom nebolo do dňa spísania sťažnosti žiadnym spôsobom rozhodnuté.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 25 P 131/2011 a krajským súdom pod sp. zn. 11 CoP 60/2013 s tým, aby boli oba rozsudky zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Požaduje tiež priznanie finančného zadost'učinenia vo výške 6 000 € od okresného súdu a 2 000 € od krajského súdu, ako aj náhradu trov konania v sume 284,08 € spoločne a nerozdielne od okresného súdu a krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Na rozhodnutie o sťažnosti nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy.

V súvislosti s tou časťou sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 25 P 131/2011, treba z pohľadu ústavného súdu uviesť, že proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa v súvislosti s namietanými pochybeniami okresného súdu mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. K tomu treba poznamenať, že sťažovateľ využil právo podať odvolanie.

Pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 11 CoP 60/2013, ako podstatné sa javí (sťažovateľ to sám uvádza), že proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie, o ktorom v čase spísania sťažnosti nebolo ešte rozhodnuté. Aj tu preto platí, že v súčasnom období má právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania. I tým je v súčasnom štádiu konania vylúčená právomoc ústavného súdu.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júna 2014